РІК 1934. Вересень-Жовтень Ч. VI.

ПЕРЕМИСЬКІ  ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

Ч. 142/орд. — В справі молитов, що їх треба відмовляти в цїли доступлення Відпусту св. Ювилею Відкуплення.

В Апостольській Конституції „Quod superiore anno" виданій 2. квітня 1934 р., якою Св. Отець Папа Пій XI розтягнув на цілий католицький світ загальний, надзвичайний Ювилей Відкуплення, зазначив Св. Отець, що »вірні Східної Церкви повинні в часі ювилейних відвідин заховувати приписи, що їх для ріжних обрядів їх Патріярхам і Ординаріям місця свщ. Конґреґація для Східної Церкви свого часу подасть«.

Сповняючи це поручення Св. Вітця видала згадана Свщ. Конґреґація для Східної Церкви формули ювилейних молитов для всіх східних обрядів.

Чин відправи ювилею відкуплення залучається.

Поручаємо Всеч. Духовенству сего тексту »послідування ювілея відкуплення« точно придержуватись при процесійних відвідинах. При приватних відвідинах могуть вірні відмовляти або висше поданий чин або в перекладі на народню мову або молитви подані Нами в постановах дотично позискання ювилейного відпусту в р. 1934/35« оголошених в Епарх. Відомостях за р. 1934 Ч. III ст. 52—53. Наші вірні, що перебувають поза своєю Епархією, можуть придержуватись висше поданого »Послідования«, або молитов Нами призначених в Епарх.

Відомостях з р. 1934 Ч. III., або молитов уживаних у вірних другого обряду.

Коли небудь наші вірні, що перебувають поза своєю Епархією, прилучаться до паломників тогосамого чи другого обряду при робленню ювилейних посіщень, можуть уживати їх молитов; але у своїй Епархії можуть відмовляти тільки сі молитви, що їх отсим листом приписуємо.

Що до прочих умовин, що не дотичать молитов, то всі вірні обряду греко-католицького мають придержуватись норм виданих у висше згаданій Ап. Конституції оголошеній у Епарх. Відомостях за р. 1934 Ч. III ст. 41—50.

Час, в котрім вірні можуть позискати ювілейний відпуст, зачався — як відомо — з днем празника Вознесення Христового цего року і тревати буде до дня відданя Пасхи слідуючого року, це є, до отпусту на Службі Божій в середу перед Вознесенням 1935. р.

Зміст тексту »Послідування ювілею відкуплення« і всіх повисчих розпорядків виданих Апостольським Престолом окремо для вірних грецького обряду, подадуть Всечеснійші Отці до відома своїм парохіянам з точним і вичерпуючим поясненням та заохотять їх до усильних старань в сім ювілейнім році о позискання відпусту. Колижбо Свят. Вітцеві так на сім залежить, щоби кождий християнин католик позискав зі скарбів Церкви в сім ювілейнім році дорогоцінну ласку ювілейного відпусту, що видає аж на 99. сторінках друку окремі приписи для своїх вірних, то тим більше ми самі повинні о се старатися, бож це ходить о добро наших власних душ.

Ч. 5723. — Слово до Всечесного Духовенства по душпастирськім курсі.

В початкових днях вересня с. р. відбувся перший душпастирський курс для духовенства нашої Епархії. Виклади референтів зазнайомили Всеч. Отців з поняттям і ціллю Католицької Акції взагалі та з її потребами і орґанізацією в нашій церковній провінції, з окремаж у нашій Епархії. Всеч. Отці учасники курсу мали нагоду почути, що Католицька Акція вкладає передовсім на духовенство великий тягар, бо домагається від нього скріплення душпастирської праці на всіх відтинках, праці плянової і до-

цільної. Як виклади просвітили уми в нових душпастирських завданнях, так з другого боку одночасні реколекційні науки і розважання загріли волю учасників до реалізовання великого клича теперішнього Св. Отця Пія XI про обнову в Христі родинного і суспільного життя.

Великі є користи зі сего курсу, бо великі ласки сплинули з неба не лиш на його учасників але на цілу нашу Епархію. За це належиться від нас усіх щира подяка Господеви. Разом з подякою не забуваймо, Всечесні Отці, молити Всевишнього, щоби засіяне зерно принесло стократні овочі для добра повірених нам душ!

Почуваюся заразом до милого обовязку скласти щиру подяку в першу чергу Церковному Асистентови К. Акції нашої Епархії Їх Преосвященству Кир Григорієви за підготовчі праці та опіку над цілістю курсу як також за виклади і виголошені проповіди. Дякую рівнож всім Отцям Референтам і Високоповажаному Панови Радникови Володимирови Подлуському, Голові нашого Епархіяльного Інституту К. Акції за їхню працю і труди в тім святім ділі. Нехай Господь стократно винагородить усім за зділане добро в службі святого діла Католицької Акції.

Бажання Всечесних Отців, щоби виклади душпастирського курсу вийшли друком, є на дорозі до реалізації, бо Епарх. Інститут К. А. наміряє в найкоротшому часі видати їх окремою книжкою. Книжка ця буде першим підручником К. Акції нашого власного видання для всіх наших священників. Заразом буде вона гарною памяткою започаткованого великого діла в нашій Епархії.

Всеч. О.О. Деканів прошу, щоби на найблизших деканальних зборах одну точку призначили на реферат про К. Акцію, котрий то реферат виголосить один з Отців учасників курсу. Нехай справи К. Акції заінтересують усіх Отців Епархії і нехай усіх без виїмку заохотять до усильної праці в службі Христового Царства.

Входимо, Всечесні Отці, в початкову стадію праць Кат. Акції. На кождому з нас без виїмку затяжіли нові обовязки — підготовча праця К. Акції. Не шукаймо нічого надзвичайного, не помножуймо трудностей, там де їх нема і не треба, гдядім на те, що близьке нам: поставмо нашу душпастирську працю на відповідну височину, оживім наші церковні брацтва, заопікуймося молодим поколінням в школі

і поза школою — ось наші перші і найважніші завдання у підготовчих працях К. Акції.

Нехай Господь Милосерний кріпить ваші сили, Всечесні Отці, до великої праці над закріпленням Христового Царства в наших родинах й у нашій суспільности.

Перемишль дня 5 жовтня 1934.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Ч. 5492/920. — В справі цегорічного Празника Христа Царя.

Празник Христа Царя припадає цего року дня 28 жовтня.

Як що завсіди, так тим більше цего року при нагоді 1900-літного Ювілею страстей і смерти Христа Царя на хресті, що ними відкупив нас від вічної погибелі і отворив нам небесне царство, нашим обовязком є як найторжественніше обходити це велике Свято Христа Царя, що так дорого за нас заплатив, щоби придбати нас у Своє Царство. »Ви не свої« — каже св. Апостол Павло у І посл. до Коринтян, 6, 20 — »бо куплені єсьте високою ціною. Прославляйте Бога у вашому тілі«.

Щоби разом з Всч. Духовенством і вірними Нашої Епархії дати Пресолодкому нашому Цареві вираз щирої вдячности заряджуємо ось що:

1) Де це буде можливе, там належить зарядити цілонічну адорацію з 27-ого на 28-ий жовтня ц. р.

2) У всіх церквах, що в них буде в цей Празник відправлятися богослуження, цілий день належить призначити на адорацію.

3) В часі торжественної Служби Божої перед виставленими Найсв. Тайнами треба виголосити проповідь на тему: Не тільки наше приватне життя, але і життя суспільне має бути безнастанною службою Христові, Цареві і Богові нашому.

4) В неділю перед Празником Христа Царя належить вірних совісно приготовити до адорації в дні Празника і заохотити їх, щоби в сей день численно приступили до св. Тайни Покаяння і Пресв. Евхаристії.

Про перебіг свята у кождій парохії предложать Всч. ОО. Душпастирі подрібний звіт найдальше до 15 падолиста ц. р., а це впрост до Еписк. Консисторії.

Ч. 5493. В справі предкладання звітів про релігійно-моральний стан парохії.

Щоби заощадити Всч. ОО. Деканам трудів і видатків, заряджуємо, що на будуче кождий душпастир буде обовязаний предкладати звіт з релігійно-морального стану парохії дотичному О. Деканові при відбуванні деканальної візитації.

На кождому такому звіті зазначить О. Декан свої заваги і предложить Еписк. Ординаріятові враз зі звідомленням з візитації деканату, а це з кінцем кождого року, як це приписано.

Ч 5251. В справі опіки над упослідженими дітьми.

Щоби прийти з помічю громадянським установам опіки над упослідженими дітьми, поручається Всеч. парохіяльним Урядам надіслати тут в можливо короткому часі за посередництвом дотичних деканальних Урядів точні звідомлення що до скількости упослідження дітей нашого обряду в усіх місцевостях приналежних до даної парохії. З окрема належить подати в звідомленні:

а) Назву місцевости, почту і повіт (всі дочерні і присілки належить назвати окремо);

б) кілько упослідженних дітей і як вони упосліджені, се є кілько німих, глухих, придуркуватих, калік, горбатих...

в) подати імена і назвиска упослідженних дітей, вік і маєтковий стан родичів.

Звідомлення ці зволять Всеч. О. Декани надіслати до Еп. Консисторії найдалі до половини місяця листопада.

Якщо в якійсь парохії нема упосліджених дітей, парохіяльні уряди мають це зазначити в звідомленнях.

Ч. 5724. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 30. падолиста 1934 виставляються на конкурс слідуючі опорожнені парохії:

Деканат Балигородський: 1. Горянка, 2. Гочев, 3. Загочевє, 4. Рябе. Дек. Бірчанський: Грозьова. Дек. Бориславський: Рибник. Дук. Буківський: 1. Волиця, 2. Пулави. Дек. Горлицький: 1. Боднарка, 2. Бортне, 3. Гладишів, 4. Долини, 5. Климківка, 6. Ліщини, 7. Новиця, 8. Рихвалд,

9. Смерековець. Дек. Грибівський: 1. Баниця, 2. Більцарева, 3. Ізби, 4. Королева руська, 5. Снітниця, 6. Фльоринка. Дек. Динівський: Павлокома. Дек. Добромильський: Тарнава. Дек. Дуклянський: 1. Воля цеклинська, 2. Граб, 3. Гирова, 4. Дошниця, 5. Зиндранова, 6. Крампна, 7. Мшанна, 8. Поляни, 9. Радоцина, 10. Ростайне, 11. Святкова, 12. Тиханя, 13. Тилява, 14. Чорне. Дек. Жовківський: 1. Добрусин, 2. Кунинська Воля, 3. Пили. Дек. Жукотинський: 1. Галівка, 2. Гвоздець, 3. Дністрик головецький, 4. Липє. Дек. Короснянський: 1. Близянка, 2. Ріпник, 3. Чорноріки. Дек. Краковецький: Млини. Дек. Лежайський: Кречовичі. Дек. Ліський: Ліщоеате. Дек. Лупківський; 1. Воля Мигова, 2. Лупків, 3. Солинка, 4. Туринсько, 5. Явірник. Дек. Лучанський: Биків. Дек. Любачівський: Милків. Дек. Лютовиський: 1. Береги гор., 2. Поляна, 3. Хміль, 4. Царинське. Дек. Мушинський: 1. Матієва, 2. Ростока вел., 3. Явірки. Дек. Підбужський: Сприня. Дек. Порохницький: 1. Дубецько, 2. Крамарівка Дек. Равський: Голе равське. Дек. Риманівський: 1. Дальова. 2. Яблониця польська, 3. Ясель. Дек. Розлуцький: Свидник. Дек. Сінявський: 1. Добра, 2. Майдан Сінявський. Дек. Старосамбірський: 1. Лінина мала, 2. Лопушанка хомина. Дек. Тіснянський: 1. Ветлина, 2. Криве ад Тісна, 3. Лопінка, 4. Терка, 5. Яблінки, 6. Яворець. Дек. Турчанський: Яблінка вижна. Дек. Чесанівський: Плазів. Дек. Яворівський: Тучапи.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва конкурсового іспиту як і ті, котріб вплинули по дни 30. падолиста 1934, будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що Всч. ОО., що одержать презенту на таку парохію, котра крім матерної церкви має одну або більше дочерних, зобовязуються в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріяту, згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о приняття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх і скількість ґрунтів приналежних до парохії будуть, без зглядy на інституцію пароха на дану парохію, нормовані по гадці Конкордату і обовязуючих в Епархії норм за відомостю Апост. Престола.

Ч. 3992. В справі винайдення метрики уродин і хрестин Михайла Тучинського.

Поручаєтся всім Всеч. Урядам парохіяльним давного старосамбірського деканату, а також Всеч. Урядам парохіяльним в Головецьку і Тисовиці переглянути книги уродин і хрестин з рр. 1912 і 1913. в ціли винайдення метрики уродин і хрестин Михайла Тучинського сина Володимира і Ольги Ґельфанд.

Метрику уродин і хрестин Михайла Тучинського належить вислати за посліплатою до Уряду парохіяльного в Биличах п. Райтаревичі.

ХРОНІКА.

Іменовання.

Ч. 5012. о. Мельничук Антін, парох в Сіняві завідателем деканату Сінявського.

Ч. 4926. о. Зятик Іван, професор богосл. заведення, катехитом в жіночій ґімназії в Перемишлі.

Ч. 4775. о. Куманяк Петро, катехитом муж. ґімназії в Дрогобичі.

Ч. 4781. о. Городиський Ілярій, префектом в Цух. Сем.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 4552. о. Шуфлят Павло — Маластів.

Завідательства одержали:

Ч. 4542. о. Федевич Ілля — Климківка.

Ч. 4777. о. Молодовець Микола — Середниця.

Ч. 4779. о. Гарасим Ярослав — Тучапи.

Ч. 4887. о. Конюшко Володимир — Добра.

Ч. 5277. о. Голойда Іван — Туринсько.

Сотрудництва одержали:

Ч. 4778. о. Івашко Володимир — Самбір.

Ч. 4780. о. Білинський Петро — Сянік.

Померли:

о. Калужняцький Володимир, б. парох в Бортнім 22/7 1934.

о. Демянчик Роман, сотр. катедральний і катехит жіночої ґімназії в Перемишлі 17/8 1934.

о. Прокіп Іван, декан і парох в Добрій 21/8 1934.

о. Флюнт Зиновій, парох в Бикові 3/9 1934.

о. Гукевич Володимир, парох в Туринську 11/9 1934.

Душі їх поручається молитвам Всеч. Духовенства.

З гр. кат. Еп. Консисторії.
Перемишль, дня 10. жовтня 1934.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишлі.

II. ЧАСТЬ.

о. О. ОРСЬКИЙ.

В Христі — Відкуплення, в Христі — Відродження.

(З приводу празника Христа-Царя в Ювилейному Році).

Попередного року проголосив св. Отець Пій XI. з приводу 1900 літ, що уплинули від хвилі Відкуплення людського роду Ісусом Христом надзвичайний Ювилей для всіх побожних християн, котрі відвідають Вічне Місто та виповнять приписані умовини в цілі позискання повного відпусту. Бажаючи однак, щоби великих ласк Ювилейного Року не були позбавлені ті члени Церкви, які з ріжних причин не могли скористати з обильних добродійств Ювилейного Року в Римі, розтягнув Св. Отець на цілий католицький світ сей надзвичайний Ювилей, що треватиме той цілий рік, до часу віддання празника Пасхи.

Ювилей Відкуплення має за завдання, усвідомити всіх людей про превелике значіння найвзнеслішої в історії людства події, що нею є Відкуплення та загріти їх до того, щоби вони присвоїли собі його преобильні овочі. Він має також на цілі, усвідомити нинішний світ про його власну провину. Нинішне людство не користає як слід з плодів Відкуплення, що більше, воно чимраз дальше віддаляється від свойого Відкупителя і тим самим сама собі приготовляє моральну і матеріяльну руїну.

Завершенням і короною сегорічного Ювилею Відкуплення людського роду Іс. Христом стає празник Христа-Царя, бо якраз через свою смерть на хресті, через довершення Відкуплення, став Іс. Христос в цілій повноті Царем цілого світа.

З приводу сего свята Христа-Царя, що його обходитиме весь католицький світ еще торжественніше, як кождого звичайного року, належить членам катол. Церкви усвідомити собі велич й значіння Відкуплення та конечність приближення нинішного людства до Відкупителя, Христа-Царя, якщо воно бажає захоронити себе перед моральною і матеріяльною катастрофою. Так кличем празника Христа-Царя

в Ювилейному Році стають слова: »В Христі — Відкуплення, в Христі — Відродження«.

І. В Христі Відкуплення.

В наслідок первородного гріха, що його допустилися перші прародичі в раю, стягнули вони на себе строгу і невідкличну кару. Вони утратили всі надприродні дари, що їх одержали від Бога-творця, а в природних дізнали великих ран. Г. Бог відобрав їм первісну освячаючу ласку, Боже синівство і дідицтво вічної слави. Їх розум став так притемненим, що він почав легко попадати в блуди та з трудністю міг розріжняти правду від ложи. Іх воля стала ослабленою та склонною більше до зла чим до добра. Пристрасти, що перед гріхом не заколочували спокою в їх серцю, тепер зворохобилися та взяли верх над розумом. Їх уділом стало життя серед мозольної праці, слабости, терпіння і смерть. Та найбільше нещастя первородного гріха лежить в тім, що він з усіми своїми наслідками перейшов на весь людський рід. А ті сумні наслідки первородного гріха збільшили єще самі люди своїми особистими гріхами. З кождим століттям сумний стан людства збільшався. Весь людський рід почала заливати широка струя глибокого упадку віри та брудної змисловости. Світ почав чим раз більше тонути в багні гріха, не відріжняючи Створителя від створіння, чесноти від гріха. Сей оплаканий стан людства, що докотилося до цілковитого упадку, яскравими красками так змальовує Апостол народів, св. Павло: Люди »пізнавши Бога, не як Бога прославляли, або дякували, але знікчемніли в своїх думках і затьмилося їх нерозумне серце. Бо запевняючи, що вони мудрі, сталися дурними. І заміняли славу нетлінного Бога на подобу образа тлінного чоловіка і птиць і четвероногих і повзунів. Длятого передав їх Бог похотям їх серця, нечистоті, щоби сквернили між собою свої тіла, котрі заміняли правду Божу в лож і покланялись і служили сотворінню більш як Творцеви.« (Римл. 1. 21-25.)

Однак в свойому милосердю не полишив Бог людей без надії. Зараз по упадку перших наших прародичів дав їм обітницю, що прийде колись Спаситель, котрий приверне всьо до давного порядку, воскресить перший щасливий стан, отворить брами раю та попровадить людство до правдивого щастя.

Г. Бог приобіцяв післати людям Відкупителя, а ним мав стати сам Божий Син, Іс. Христос. Бо тільки Божий Син міг дати Богу Вітцеві відповідне задоситьучинення за гріхи людей, тільки Він міг знищити гріх та примирити людей з Богом. Бож гріх, се безконечна образа Г. Бога. Щоби ту безконечну образу Г. Бога направити, треба було безконечного задоситьучинення а його люди, як обмежені, ограничені й скінчені створіння не могли дати. Так велике задоситьучинення, що його вимагала Божа справедливість, міг дати тільки Божий Син.

Однак обітниця післання люлям Відкупителя не зараз сповнилася. На прихід Відкупителя мусів людський рід чекати аж 4000 літ. В свойому Провидінню хотів Г. Бог, щоби людство найперше добре відчуло і пізнало злобу гріха та рівнож себе на прихід Месії належито приготовило. Сам чоловік, закутий в кайдани гріха і пристрастей, мусів затужити за Богом і раєм. Він сам мусів витягнути благальні рамена до Того, що мав прийти з неба і відкупити його з неволі гріха.

І коли нещастя людей дійшло вже до найвисшого вершка, коли люди вже пізнали, що з того нещастя зможе їх випровадити тільки сам Бог, прийшов на світ обіцяний Богом і предсказаний пророками Відкупитель світа. „Колиж прийшла повнота часу, післав Бог свого Сина, зродженого з невісти, поставленого під законом, щоби викупити тих, котрі були під законом, щоби ми приняли усиновленє.“ (Гал. 4. 4-5.) Друга особа Божа, Божий Син стає чоловіком, прибирає вид пониженого, убогого й терплячого раба. Іс. Христос“ будучи в образі Божім, не уважав посяганєм бути рівним Богу, але умалив себе, принявши вид слуги, ставши подібний людям і уподобившися чоловікови понизив себе, ставши послушним аж до смерти, а смерти хрестної». (Фил. 2. 6—9.) З безконечної любови до людей приходить Іс. Христос з неба на землю, щоби своєю наукою і життєм спасти всіх людей.

І ціле туземне життя Бого-чоловіка було ділом Відкуплення, але його довершив через свою смерть на хресті на горі Голгофті. Вернім нашими думками 1900 літ взад, в ту Велику Пятницю, коли то на вершку гори Голгофти конав Христос Господь на хрестнім дереві, серед темряви залягаючої землю від полудня до третої години. Бог-чоловік

виповнив там останний акт жертви, що її почав в жолубі в Вифлеємі, для спасення людського роду. По правді, се великий доказ впрост непонятої любови до людей, коли то Христос залишає небо, приймає на себе мізерну природу людську і добровільно віддає своє життя Богу, щоби Иого переблагати та задоситьучинити Його справедливости за зневагу доконану людськими гріхами. Невинний Христос обтяжує себе злочинами всіх людей і всіх часів, щоби для всіх і по всі часи вислужити небо. Для спасення цілого людського роду заливався кровавим потом в Оливнім городі, дав себе немов злочинця піймати, зносив кпини й насмішки розшалілої товпи, переносив соромне й болюче бичовання й тернєм вінчання. За хріхи всіх людей трикратно упадав під тягаром тяжкого хреста, що його сам двигав на місце свойого призначення, щоби там зависіти в товаристві двох розбійників на хресті. Нема з певністю людського серця, котре не зворушилобися на згадку того безміру терпінь, що його пережив Христос для відкуплення світа.

Але побіч того почування смутку родиться рівночасно в серцю кождого чоловіка радість, бо з терпіння і смерти Христа спливає для всіх людей щастє й спасеннє. Жертва Іс. Христа стає жерелом ласк і вічного життя.

Відкуплені дорогоцінною кровю Божого Сина всі люди стаючи новим створіннєм, покликаним до висшого надприродного життя. Всі люди стають знова Божими дітьми учасниками Божої природи. Злучені з Христом мають уділ в Його славі. Улюблений ученик Ісуса, св. Йоан Богослов, розважаючи преобильні овочі Відкуплення, так кличе: »Глядіть, яку любов дав вам Отець, щоби ми дітьми Божими звались, і ми є ними... Улюблені, ми тепер діти іБожі, і ще не виявилося, чим будемо. Знаємо, що коли виявиться, будемо йому подібні, бо побачимо його, як є.« (І. Йоан. 3. 1-3). А св. Павло так звеличує плоди Відкуплення: »Бо ті, що водяться Духом Божим, є синами Божими. Бо ви не приняли духа рабства знов на боязнь, але приняли духа всиновленя, через котрого кличемо: Авва, Огче! Сей самий Дух свідчить нашому духови, що ми діти Божі. А коли діти, то й наслідники, наслідники ж Божі, а співнаслідники Христові, коли тільки з ним терпимо, щоби з ним і прославитися.« (Рим. 8. 14-18.) Велич і значіння Відкуплення підносить св. Петро, перший Намісник

Христа на землі такими словами: »Як усе, що до життя і побожности, дароване нам його Божою силою, пізнаннєм того, що нас покликав власною славою і чеснотою, котрими дарував нам найбільші і дорогі обітниці, щоби ними сталися ви учасниками Божої природи, ухилившися від похоти і зіпсуття світового«. (І. Петр. 1. 3-4). Треба дійсно говорити ангельським язиком, щоби описати ті всі дари, що їх приготовив для всіх людей Ісус-Відкупитель. „Чого око не бачило, ані ухо не чуло, ані у серце чоловіка не прийшло, що приготовив Бог тим, котрі його люблять.« (І. Кор. 2. 9.) Одним словом, Христос-Відкупитель побідив гріх, помирив чоловіка з Творцем та привернув йому утрачене право до небесного царства. Вправді, в часі земського життя позістають єще наслідки гріха у виді прикростей, хоріб, нещасть і смерти. Але по довершенню Відкуплення ті наслідки стратили своє значіння й силу. Всі терпіння стали вже не так карою як радше нагодою до вічної заслуги. Оправдані вірою в Розпятого люди вже є властиво в посіданню неба, бо тілесна смерть стає тільки легким переходом до вічности по нагороду.

Ось се є ті обильні добродійства, що їх вислужив своєю смертю на хресті Христос Відкупитель для всіх людей і по всі часи. В Ювилейнім Році належить їх собі пригадати, їх собі присвоїти, щоби вони особливо в тім Милостивім Літі обильним жерелом сплили на всіх членів кат. Церкви.

II. В Христі — Відродження.

Через Відкуплення своєю смертю на хресті став Христос в цілій повноті Царем цілого світа. Хрест, символ терпіння й смерти, стає знаком-прапором Христового Царства, царства ласки. Той прапор беруть в руки апостоли, його беруть проповідники Христового євангелія, з тим прапором йдуть на всі сторони світа і в імя того прапору здобувають міліони людей для Христа-Царя і його царства.

І близько дві тисячки літ справував Христос-Цар свою царську владу над цілим світом. Міліони, міліони людей узнавали Христа своїм царем. Віра Христова розширялася по всіх краях а з її розширенням йшла рівночасно в парі правдива культура, моральний і матеріяльний добробут всего

людства. І дійсно щасливими були ті часи під царюванням Христа.

Доперва в найновіших роках, в останніх десятках літ, наступила велика зміна. Кличем останніх десяток літ стала боротьба якраз проти Христа, Його науки й Його духа. Люди забажали скинути з престола Христа-Царя, а самі засісти на тім престолі. Люди намагалися викинути Христа Царя з життя поодинокого чоловіка, з родини, зі школи, з прилюдного життя цілої суспільности. На місце Христа-Царя забажали люди поставити самого люципера. Доказом того є хочби прилюдна маніфестація в честь одної революціоністки, Людвіки Мікель (L. Michel), яка відбулася 1880 р. в самому серцю катол. світа, в Римі. Оден з масонів мав промову, в якій звеличував люципера. Хтось з товпи закликав: »Хай живе сатана.« І пять тисяч людей підхопили сей клич та повторили з диким одушевленням: »Нема Бога. Хай живе діявол«.

Свідком такого другого прилюдного факту було місто Ґенуа в Італії. В тім місті в часі обходів в честь революціонера Мацінього обношувано чорний прапор з образом люципера. Президент протирелігійного товариства заявив: »Нашою ціллю є, вивісити цей прапор на всіх церквах і на Ватикані«.

А чи іншу ціль має то царство сатани, що в большевії палає луною пожеж і крови? Чи може до іншої мети зміряють ті кпини, що ними висмівають большевики всі найсвятіші таїнства Христової віри перед кождим Різдвом і Великоднем? А нищення церков і монастирів, та здвигання памятників Юді Іскаріотському, чиж то не панування сатани? Але навіщо глядіти далеко у ворожі табори. Чи серед католицького світа нема сьогодні подібних обявів? Чи не бачимо, що для Христа і Його царства наступає сьогодні доба Великого, страшного тижня? Як тоді по вулицях Єрусалиму рознісся грізний крик: »Не хочемо Христа-Царя! Разпни Його«, так і нині несеться сей божевільний крик по всіх християнських краях світа. Сей клич повторяють державні мужі й мужі науки, професори, а за ними й прості люди, робітники й ремісники. Духове царювання Христа усувають з усіх ділянок людського життя. А з усуненням Христа мусіло наступити то, що вже наступило. Настала доба небувалого до тепер замішання. Брат став братові

Каїном, бо в його души не стало Бога, а тільки розвалений храм, в якого руїнах вилігується гадюка ненависти. З усуненняи Христа з душі й життя поодинокого чоловіка, родини, школи й цілої суспільности наступає у світі крайна нужда, моральна і матеріяльна. В нинішних часах захитуються вже самі основи суспільности. Над цілим світом зближається велика буря. Земля вже дрожить а небо покривається чорними хмарами. Великий страх огортає всіх в очікуванню тих подій, що мають єще прийти.

А остаточною причиною того зла, то тільки та одна, що »велика сила людей відреклася Христа і Його пресвятого закону“, як се виразно підчеркує теперішний св. Отець Пій XI. Нинішний світ не скористав вповні з овочів Відкуплення. Длятого він опинився в такім самім сумнім стані, що в нім находився людський рід єще перед приходом Відкупителя. І як тоді тільки Відкупитель, Христос-Цар, вибавив людство з його нещастя, так тільки Він, Христос-Цар відродить нинішне людство до нового життя. Тільки Христос-Цар зможе нинішному світови подати одинокий ратунок. Тільки в Христі-Відродження! Тоді доперва наступить Відродження нинішнього поганського світа, якщо він приближиться до хреста на Голгофті та сягне рукою по овочі Відкуплення. Тільки тоді наступить лад, спокій, моральний і матеріяльний добробут, якщо знова світ приверне панування Христові-Цареві, як-що знова Христос стане Царем всіх людей і всіх народів, якщо здетронізованому Христові приверне належні йому права і царську владу. На місце панований сатани має наступити царювання Христа.

А свято Христа-Царя накладає якраз на всіх христіян в Ювилейнім році особливший обовязок ширення того Христового царства.

Христове царство маємо ширити найперше в собі самих, щоби Христос став Царем наших власних душ. А тоді Христос запанує над нашими душами, якщо будемо вірити у всю науку Христа, що її Він обявив а катол. Церква до вірування подає. Тоді запанує Христос в наших душах, якщо будемо виповняти Його св. заповіди.

Ювилейний Рік Відкуплення накладає дальше на всіх христіян святий обовязок, стати апостолами Христового Царства серед других ближніх. Апостольська ревність і дбайливість про спасення душ других людей, се важне

завдання, що його сам Св. Отець накладає в Ювилейнім Році Відкуплення на світських людей. Всі світські люди мають по своїм силам причинятися до розширювання Христової науки серед других ближніх, а доконувати сего мають словом і ділом: молитвою, терпінням, власним приміром чесного життя.

Христос має стати Царем родинного й подружого життя. А в родинах тоді стане Христос Царем, якщо в родинах буде захована подружа вірність і згода; якщо родичі будуть виховувати в дусі Христової науки свої діти; якщо будуть просвічувати їм своїм примірним життям. Тоді Христос зацарює в родинах, якщо діти будуть слухати, шанувати й любити своїх родичів. Царювання Христа в родинах має обявлятися на зверха у спільних молитвах усіх членів дому а передовсім у посвяті цілої родини Найсв. Серцю Ісуса, яка є головним надприродним середником до розширення панування Христа-Царя в родинах.

Ювилейний рік Відкуплення накладає вкінци на всіх членів Церкви обовязок, дбати про те, щоби Христос став Царем всеї суспільности. А Христос стане Царем цілої суспільности тоді, якщо серед цілої суспільности запанує християнська справедливість і любов; якщо в законодавстві, в судівництві, школі й цілому прилюдному життю запанує устрій, згідний з засадами Христової науки віри й моралі. Бо тільки тоді, якщо ціле людське життя, приватне й прилюдне, уложиться по законам Христового Царства, зажіє світ, як каже Св. Отець, обильности добрих овочів Христового царства.

Серед такої праці належить переводити сей надзвичайний Ювилейний Рік Відкуплення.

При помочі Божої ласки, що її вислужив для всіх людей Христос Відкупитель своєю смертю на хресті, належить докладати усіх сил, щоби найперше ми самі на дусі переминились і внутр відродились; щоби ми обмиті Його кровю з гріхів і всяких пороків причинилися в тім Милостивім Літі до Відродження в Христі цілого світа.

»Нехай прийде Твоє Царство«, царство свободи для Церкви, царство віри, любови і спокою для всіх людей і народів. »Нехай Христос царює, приказує і тріюмфує.«

